

Tercera setmana del macrojudici

written by Lluís Busquets | 4 de març de 2019

El dimarts 26 vam entrar en la tercera setmana del macrojudici als nostres líders socials i polítics. El fiscal **Jaime Moreno**, assessor de **Rajoy**, el coneixíem del cas 9N. El passat dimarts 26-II, davant de **Jordi Cuixart**, a banda de contradir-se quan va dir que el 14-VIII-17 el referèndum ja estava convocat i esmentar la Llei 19/2017 de Convocatòria del 6-IX, reiterà els arguments acusatoris ja emprats contra **Sànchez**: webs, dominis a Irlanda, tuïts, la concentració del 20-IX-17, els vehicles, la sortida de la secretària judicial, suspensions del TC ... Dues proves noves: la partida per a botifarrades i els fets de Badalona del 25-IX; tots dos resultaren un foc d'encenalls (a més s'equivocà esmentant els tuïts referents als IES Ramon Llull i Balmes, perquè, del primer centre –on el senyor Español va perdre un ull–, hi ha 17 policies investigats i en el segon, segons els jutges, els ciutadans es comportaren com cal).

Cuixart va poder deixar clar que les webs d'Òmnium es van clausurar el 20-IX-17 sense ordre judicial, fos el domini on fos, que no li fan por els tsunamis democràtics i va poder esmentar, a més de les clavegueres de l'estat de **J. Fernàndez Díaz**, dades de mal escoltar: 20.000 ciutadans implicats per la Llei mordassa, 23,5% de persones en risc d'exclusió social. Volgué emmarcar el 20-IX-17 amb precisió: aquell dia hi va haver, sense avisar, 17 detencions, 40 registres, 750 alcaldes implicats, 30 en procés de declaració, la CUP assetjada pels vehicles de la GC sense ordre judicial ... Va corregir el fiscal ("omplir els col·legis com volia 'Escoles Obertes' no és ocupar-los") va exposar una convicció: "Quan vaig declarar davant Llarena la meva prioritat era sortir de la presó el més aviat possible; ara em considero un pres polític i la meva prioritat és lluitar contra la minva de drets i llibertats

fonamentals a Catalunya i arreu d'Espanya". I va deixar anar alguns eslògans: "L'objectiu de les manifestacions és que siguin massives", "El dret a votar es guanya votant", "La democràcia està per damunt de l'Estat", "L'autogovern està arrelat al sentit de pertinença dels catalans", "A Sànchez i a mi ens han fet notoris vostès; abans no ens coneixia gairebé ningú", "Prevalen els drets fonamentals a les suspensions del TC", "La disciplina de la no-violència ha caracteritzat sempre el moviment sobiranista"... I ho certificà explicant que havia estat objector de consciència al servei militar. Era fàcil pronosticar que parlaria de la desobediència civil (valorada pel TS com a "síntoma de bon comportament democràtic" en l'afer basc). Esmentà **Arent, Gandhi, King, Xirinacs, Oliveras** ... i considerà l'1-0 l'acte de violència civil més important a l'Europa dels darrers temps. **Marina Roig**, de l'equip de **Benet Salelles**, va acabar de posar els punts sobre les is contra **Moreno** amb vídeos demolidors. **Cuixart** acabà amb *La cançó dels Invadits* d'**Apel·les Mestres**: "No passareu! I si passeu,/ serà damunt d'un clap de cendra:/ les nostres vides les prendreu;/ nostre esperit no l'heu de prendre./ Mes no serà! Per més que feu,/ no passareu!"

□ Un fet electritzà **Marchena** i el portà a prendre la paraula: esmentar el discurs del rei del 3-X-17. Respirin fons i recordin: "La justícia emana del poble i s'administra en nom del Rei per jutges i magistrats..." (Const., art. 117,1.) Faltaria un corol·lari: "confabulats per salvar la unitat d'Espanya". Cal recordar-ho davant de massa eufòrica.

□ **Carme Forcadell**, a la tarda, va fer una digníssima defensa dels drets dels parlamentaris amb el Reglament del Parlament a la mà. **Consuelo Madrigal**, la fiscal, semblava indagar només en el tema de la desobediència: tornà a incidir en les lleis de Referèndum (19/2017 i el seus respectius decrets 139 i 140) del 6-IX-17 i la de Transitorietat de l'endemà. La llibertat del debat prevalia per damunt dels cinc requeriments del TC perquè prohibir parlar preventivament suposava fer entrar la

censura al Parlament i posar en joc la separació de poders. Vam saber la diferència entre aprovació per lectura única i pel 81.3 (ara 83.3). Que passà als grups parlamentaris els dictàmens del Lletrat Major i del Secretari del Parlament, que eren consultius i no d'obligat compliment. I la intervenció seva el 20-IX-17 a Sabadell i l'endemà davant del TSJC, al passeig Lluís Companys. La fiscalia objectava (a ella i a d'altres acusats) que per a les concentracions del 20/21-IX-17 s'havia d'haver demanat permís segons la Llei de 1983? Llegim la Constitució: "Es reconeix el dret de reunió pacífica i sense armes. L'exercici d'aquest dret no necessita cap autorització prèvia" (Art 21.1). Des de quan una Llei és superior a la Constitució? Alguns tuïts de després de l'1-0 la fiscal els tenia "perduts al núvol". *Nihil novum sub sole*. El 10-X el president Puigdemont demanà intervenir al Parlament: ho havia acceptat tota la Mesa i era d'obligat compliment. Finalment, la declaració del 27-X era al preàmbul, sense pes jurídic, abans de dues propostes de resolució. Arguments factuais com els de **Rull** amb el tema del desembarcament de vaixells de "piolins". Vam saber la diferència entre aprovació per lectura única i pel 81.3. I, gràcies a l'advocada **Olga Arderiu**, que ella no podia anar contra la Mesa o ple. I que mig centenar de parlaments d'arreu del món han declarat que haurien fet com ella. Un fet que no pot passar desapercebut: aquell vespre es presentà el llibre d'**Antoni Bayona**, exlletrat major del Parlament català el setembre del 2017, un home que havia col·laborat a elaborar la sentència del TC del 2010, i que dimití el passat juny del 2018. Hi diu que no veu la rebel·lió enlloc.

□El matí del dimecres 27-II, el macrojudici va fer un tomb. **Joan Tardà** va fer el seu paper: fer intervenir **Marchena** amb el seu català. "D'aquella pols, venen aquests fangs", digué: de no haver deixat transferir a Catalunya la possibilitat d'una consulta com permet la Constitució (150.2) provenen els mals d'avui. Va dir altres coses: "ERC és un partit republicà, social, democràtic, circumstancialment independentista,

antifeixista"; "Ni la unitat d'Espanya ni la independència de Catalunya valen un pessic de violència". I va explicar com **Margarita Robles**, el 2-X entrà una reprovació a **Soraya Sáenz de Santamaria** (SSS) pels fets de l'1-0, que va suspendre l'endemà, quan el rei donà via lliura a l'"¡A por ellos!" (no s'entén que cap advocat demanés a Rajoy si havia intervingut en el discurs del rei).

□ La fiscalia va ensenyar la poteta davant d'**Artur Mas**, que volgué deixar clar que el fil del diàleg amb el govern **Rajoy** no s'havia perdut mai. Però era igual. Fiscalia repassà les eleccions del 25-XI-12, la declaració de Sobirania del 23-I-13, el 9N-14 (Jornada de participació), el programa electoral de les eleccions plebiscitàries (27-IX-15) i posà la banya en el Full de Ruta d'aquell any i en el Llibre blanc de la transició nacional (2014). El pas al costat de **Mas** i la investidura de **Puigdemont** (10-I-16) o la qüestió de confiança d'aquest (27-IX-16), els interessava menys que els fets del 6/7-IX i 1-0, encara que **Mas** confessés que sempre havia aconsellat no perdre el comandament de les institucions. El que interessava eren les reunions amb **Puigdemont** el 2016 i 2017 (amb ell i amb d'altres), en el que anomenaren "Comitè estratègic" per al referèndum. L'estratègia de fiscalia era clara: anaven teixint fils per a l'acusació de "Conspiració per a la rebel·lió". Només va faltar que **SSS** inflamés amb perjurs les coses parlant d'"estratègia concertada" i de "xocs i enfrontament violents constants des de l'1-0 al 27-0." Cert que, a partir de la intervenció de **X. Melero** (es queixà per la seva reticència a no respondre), perdés el posat d'opositora set-ciències i el somriure mofeta. Ara, sabia que jugava a casa. **SSS** va emprar els mantres de sempre: sobirania nacional, unitat territorial, trencament de la Constitució. Exagerà la violència i tornà a les "muralles humanes" i mentí dient que es bloquejà la comitiva judicial el 20-IX-17 i dient que les càrregues policials complien un mandat judicial, oblidant-se que la jutgessa havia manat no alterar "la convivència ciutadana". Ni ella ni **Rajoy** no van presentar

dades factuais de pes jurídic (informes del CNI, testimonis policials ...).

□A la tarda **M. Rajoy** confessà que havia seguit la declaració de **SSS** pels digitals (?) i repetí fins i tot tres de llocs comuns: el de la “Junta electoral Central”, la no declaració d’estat d’excepció i el fet de recórrer el TC quan el Consell d’Estat no informà positivament sobre la investidura de **Puigdemont**. En comptes de situacions violentes emprà l’adjectiu “extraordinaris”, diferencià el 9N del 2014 del 1-0 del 2017 i deixà clar el conegut “ni puedo ni quiero” a l’hora de posar en joc la sobirania nacional. Cap dada factual, tampoc: semblava que ell i **SSS** s’assabentessin de les coses per TV. **C. Montoro** quadrà el cercle: del que ell controlava, la Generalitat no havia gastat ni un euro per al referèndum; ara, calia comptar les despeses per obrir centres públics, el DiploCat, la publicitat ... Per això des d’Hisenda es posaren experts a ajudar la Guàrdia Civil a fer informes. Les despeses d’Unipost, tanmateix, seguien sent virtuals. Uf! I pensar que aquesta serà la base per l’acusació de malversació ...

No es va entendre gaire que Vox fes passar pel Tribunal **Marta Pascal** per demanar-li el que li va demanar: és públic i notori el que va fer **Puigdemont**. Ara, les dues actituds inesperades per dignes van ser les de **A. Baños** i **E. Reguant**, de la CUP, negant-se a declarar a les preguntes de Vox, malgrat les amenaces de **Marchena** de les conseqüències penals. Foren expulsats de la sala (**Sòcrates** fou expulsat de la vida perquè demostrà a **Neró** que no li tenia por. 2.500 € de multa a cadascun: l’endemà la CUP n’havia recollit més del doble). La darrera a declarar va ser **Núria de Gispert**. Va resultar tan concloent –la presidenta és una més a la Mesa del Parlament– que, com a mínim, si el Tribunal no l’enviava a casa l’hauria d’haver traslladat al TSJC com la resta de membres de la Mesa (que en prenguin nota els observadors internacionals!).

□Dijous 28, **Íñigo Urkullu** –com a la vigília van fer **Rajoy** i **SSS**– va fer una declaració més política que jurídica. Però va

deixar anar coses de molt interès. Resulta que des del 19-VI-17 ja feia d'enllaç, interrelació o el que fos –evità dir-se mediador o relator– entre el govern central i l'autonòmic. El 21-IX, arran de les detencions i de la concentració i del dia abans, **Rajoy** li va prometre que procuraria fer les coses amb més tacte, perquè, segons el lehendakari, “se li n'anaven de les mans”. A partir del 4-X-17, després de l'1-0, va tenir moltes sol·licituds per fer d'intermediari. Després del 10-X, més. Sobretot el 20-22-X i la nit del 25/26 quan **Puigdemont** havia decidit convocar eleccions. Ho deixà clar: **Puigdemont** era receptiu i dialogant; **Rajoy**, escoltava, però era renuent i gens proactiu. I la bona: “Puigdemont no volia la DUI. Però em demanà unes garanties que no li podia donar”. De **Gabriel Rufian**, enllà del 20-IX i l'1-0, es volia saber si amb 18 mesos s'aconseguiria la República catalana. **Albano Dante Fachin**, que es presentà com un precari, va deixar clar que les FCSE havien estossinat també els 300.000 ciutadans que el dia 1-0 van votar “no” (de les declaracions d'un i l'altre no es pot inferir “violència” per cap cantó). **E. Benach** va repetir el que la tarda abans havia deixat clar **Núria de Gispert**: del funcionament del Parlament i que la Mesa és un òrgan col·legiat. Se li veia el llautó a fiscalia per no obtenir proves per demostrar una mala praxi de **Forcadell** els dies 6/7-IX-17. Hi havia proves d'haver-se admès ordres del dia sense els vist i plau dels lletrats. **Ada Colau** fou la gran desaprofitada del matí per part de l'advocacia de l'Estat, que la va deixar sortir airosa sense demanar-li res del que la vigília li havia posat en safata **Montoro**: que obrir locals públics ja era una despesa. I això que ella acusa de malversació!

□**Zoido**, a la tarda, volgué tornar a la cançó enfadada (“No comparteixo que les FCSE s'haguessin excedit”, començà), però **X. Melero** i els altres advocats no el van deixar respirar. L'home s'empetití. No sabia res o carregava els neulers als “operatius”. Acabà havent d'admetre que no es van complir les previsions de l'1-0 (de 2.239 punts de votació, les FCSE van

tancar menys col·legis i requisar menys urnes que els mossos sense cap càrrega). Ni el baló d'oxigen de fiscalia i de Vox (que li va demanar sobre les "armes de guerra" per als Mossos i, qui sap si no el va fer caure en prevaricació) li va donar aire. El Secretari d'Estat havia deixat clar que havia de prevaler la seguretat ciutadana davant de l'eficàcia policial i, ves per on, semblava que ho hagués fet a l'inrevés. K0.

□**Xavier Domènech** va deixar clar que el 20-X va anar a la concentració de la seu de Vicepresidència i la seva muller amb el fill de 4 anys; res de violència, doncs. I ens vam quedar sense les declaracions de **Josep Ginesta** (Secretari general de Treball), **Francesc Iglesias** (Secretari d'Afers Socials i Famílies) i **Adrià Comella** (exsecretari de Justícia i Dtor. de CatSalut) perquè tenen un altre causa pendent.

En resum: la rebel·lió està més que desmuntada. La desobediència contra **Forcadell** i altres membres del govern s'aguanta d'un fil. Les acusacions volen anar per la conspiració ... (per a la rebel·lió? per a la sedició?). Fins ara, de proves factuais, sols n'hi ha per a desordres públics i danys a vehicles. Temptegen la malversació a partir de les contradiccions de **Montoro**. Però la malversació no implica empresonament. Ara vindran els testimonis que convertiran determinats desordres en ves a saber què.